

**ПОДРОЖ
У «МАЙНКРАФТ»**

АЛЕКС ГІТ

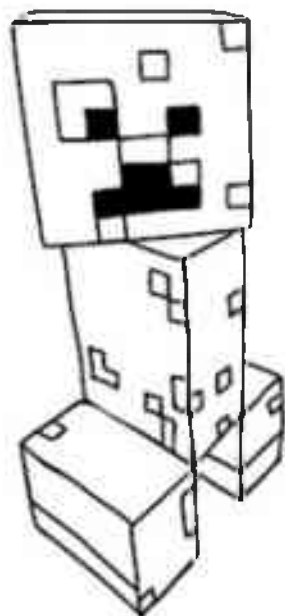

КНИГА 1

КРІПЕР НА ПОРОЗІ

Подорож у «Майнкрафт»

АЛЕКС ГІТ

КРІПЕР НА ПОРОЗІ

Книга 1

Перекладач Наталя Матвійчук

Київ
BOOKSHEP
2021

ЗМІСТ

Розділ 1

ЗАГАДКОВЕ ВІДЕО.....	9
-----------------------------	----------

Розділ 2

БІЛЯ БАНКУ.....	25
------------------------	-----------

Розділ 3

НІЧНА ВАРТА	37
--------------------------	-----------

Розділ 4

ГРА: ВИГЛЯД ІЗ СЕРЕДИНИ	51
--------------------------------------	-----------

Розділ 5

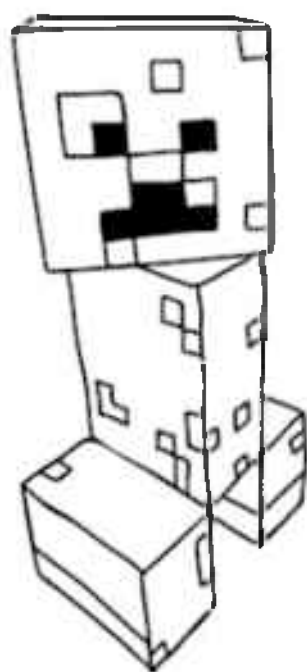
НІЧ ЖИВИХ МЕРЦІВ67

Розділ 6

ТАЄМНИЙ ХІД 83

*Присвячується Даші та Лізі,
які наповнили моє життя
чарами.*

Розділ 1

Загадкове відео

Сонце встало з-за обрію й осяяло місто Майнінськ. Мав бути теплий весняний день. Сонце зігріло перехожих і змусило їх примружити очі. По вітринах і вікнах будинків забігали яскраві промінчики, вони ніби щось шепотіли. Мовляв, розслабтеся: п'ятниця буде спокійною й отак непомітно перетече у вихідні. Тим часом група

школярів поспішала на екскурсію. Услід за висхідними починалися канікули, тож діти ще більше раділи теплому сонцю та ясному небу.

Може, сонечко й знало дещо? Річ у тім, що менш ніж за добу декому з цієї компанії загрожуватиме смертельна небезпека! Та сонячні промінці нічого не зробили, щоб попередити дітей...

Отже, школярі прямували на екскурсію до диспетчерського управління Майнинська. Там працював тато Рудика, і хлопчик ще у першому класі розповідав, чим той займається. Він довго пояснював, що його тато — зовсім не той диспетчер, якого викликаєш, коли застряг у ліфті. А тепер, коли вони вчилися вже в четвертому класі, Рудик вирішив показати всім татову роботу, щоб раз і назавжди закрити цю тему.

Поруч із Рудиком ішли його найкращі друзі — Іринка і Данік. Посмі-

хаючись сонячному дню, Іра відкинула з обличчя пасмо світлого волосся. Потім скинула з плечей рожевий рюкзак і витягла звідти яблуко.

— Агов! — вона злегка стукнула яблуком по бейсболці Рудика, від чого його чорні кучері стрепенулися. Захоплений грою на телефоні, хлопчик здригнувся і підняв голову. Зирк очима туди-сюди: певне, згадував, де він і що з ним. Потім ухопив яблуко, подякував і — знову гратися.

Друге яблуко Іринка дала Даніку, а третє взяла собі. Потім дівчинка знову закинула рюкзак на плечі.

За кілька хвилин вони підійшли до дверей сірої будівлі. Під вивіскою «Майнінське регіональне диспетчерське управління» стояв тато Рудика.

Увагу дітей привернув великий диспетчерський щит, на якому миготіла тисяча усіляких ліній та написів. Іринці він нагадав кадр із фантастич-

ного кіно. На її думку, цей щит був би доречнішим десь на містку «Ентерпрайза»*, серед безлічі моніторів.

А тато Рудика вже почав свою розповідь. На відміну від звичайного палива, електроенергію неможливо зберігати або складати. Вироблена на електростанціях, вона негайно потрапляє чи то у нічник над ліжком, чи у телевізор, чи на заводський конвеєр. І якраз завдання диспетчерів — спрямовувати потоки електроенергії у потрібних напрямках.

Батько Рудика продовжував оповідь про те, що електричні дроти є частиною єдиної мережі, яка охоплює всю країну і навіть іде за кордон. Але Іринці все це набридло. Вона і без того увесь рік здобувала знання у школі! Тому під кінець навчання, та ще й на екскурсії,

* «Ентерпрайз» — зореліт із популярного науково-фантастичного серіалу «Зоряний шлях: Ентерпрайз». — *Прим. ред.*

варто приділити час значно важливішій справі. Дівчинка дістала телефон, зайшла до своєї улюбленої соцмережі та почала ставити вподобайки світлинам кошенят.

Першим вона вподобала руде кошенятко, що гралося зі спінером, а другим — смутастого малюка із висолопленим язиком і широко розплющеними очима. Потім показала перше фото Даніку, який стояв трохи осторонь від однокласників.

— Поглянь-но! Мусиш придбати таке кошеня. Будете обоє рудими. Даніку, агов! Даніку!

Але рудоволосий хлопчик і оком не змігнув — він не міг відірватися від екрана свого телефона. Такого з її другом раніше не траплялося. Іринка уважніше придивилася — що ж там у нього на екрані?

Якість була така-сяка, до того ж відео чомусь чорно-біле, наче з камери відеоспостереження.

На екрані спалахували язички полум'я і клубочився дим. Невже цей автомобіль горить?

— Що це в тебе? — зацікавилася Іринка. Вона розмовляла якомога тихіше — інакше хтось міг зауважити, що вони повністю ігнорують екскурсію.

— Це відео від тата, — відповів Данік. — Воно надійшло їм до редакції. Вони спочатку не могли повірити власним очам, але згодом... Утім, ти спочатку подивися, а потім я все розповім.

Він перемотав відео на початок і повернув телефон так, щоб Іринка могла все побачити.

Ніч. Вулиця. Ліхтар. Відділення банку.

Іринка впізнала вулицю, бо вона була буквально за рогом її будинку. Секунд тридцять нічого не відбувалося. Дівчинка підвела очі на Даніка і розтулила було рота, аби щось ска-